

ei olle enam rištiinnimenne, waid pörgo sul-
lane ja ei olle wäart, et Ma tedda kannab!

Kül rištiusfo rahwa seas
On agganad weel mõnnel peas,
Et teise usko kinsab weel,
Sell' on siis tõeste kurri meel,
Mis häbbi wälja ütelda,
Kui selle peäle mõttelda! —
Üks innime, kes usko teab,
Kas temma sedda õigesti peab,
Kui temma wallab teise werd?
Se jookseb wasto tullemerd! —
Kui teise usko põlgad ja,
Siis tallad omma jallaga!
Sest usko käsi on: „armastus“,
Ei mitte tühi tentus:
Kes on siis, tedda pead ja
Siin liggimeseks piddama?
Keif, üllemad ja ollamad,
Kes ial Ma peäl ellawad
Ja Loja seadus ette toob
Neid ärrawiib ja ued loob,
On sinno wenuad lihha sees,
Mi rikkas, kui ka kehwa mees!
Kül Judid ja ka pagganad,
Kui pimmedusses maggawad,
So peäle wiimselt kaebawad,
Kui kohto ette tullewad,

Kus üksford sure kohto ees
Saab seisma igga ušumees!
Ja peab wastust andma seal,
Mis temma teinud ilma peäl. —
Kui sedda kartust polle sull',
Siis asjata se kõnne mull'.

Wagga hunt.

Saksamaal, Genfiliina liggidal, kaewatas rik-
kas praua ühhe hundi-poja sureks, kes kui kuit-
sikas iggal pool temma järrel jooksis ja ial
pahha ei teinud.

Kord juhtus, et praua mõnneks nädalaks
pidi koddunt ärrareisima ja hunti kojo jätma;
agga hunt kurwaastas ennast, kui ta prauat en-
nam ei näinud, nenda, et ta mitte middagi en-
nam suhho ei mõtnud, jäi lahjaks ja furtus
koko, et jo surm karta olli.

Kui praua kojo tulli, tundis hunt tedda tem-
ma astumisesest, läks sure ruttuga tuppa praua
järe, fargas püsti, panni teise käppa teise ölla
peäle, watis armastusse näuga silmide siise, et
praua immeks panni; agga hunt kufkus wimaks
mahha ja olli — surnud!